Discriminació lingüística a la cadena Clarel

El dimecres 18 de maig passat, la senyora Àngels Solà i Martí, filla de Rubí però vinculada a Sant Cugat per raons personals i membre de l'Aplec del JAP, la tertúlia santcugatenca que té lloc tots els divendres al bar Zum-Zum de la ciutat, va patir una discriminació lingüística en un establiment de la cadena Clarel, dedicada a productes d'higiene i de la llar. L'agressió es va produir concretament a dos quarts d'una del migdia a la botiga que la cadena té a l'avinguda de Barcelona, número 13, de Rubí.

La senyora Solà va entrar a l'establiment, va escollir uns productes i en el moment de pagar-los va preguntar al dependent, un xicot d'uns trenta anys, si volia la targeta de client. Ell va respondre que no, que li donés el número del carnet d'identitat. Ella ho va fer i ell li va replicar: "No la entiendo". La senyora Solà va dir el número un altre cop en català i ell va replicar de nou: "No la entiendo". A partir d'aquí es va desenvolupar el següent diàleg:

Clienta: Ja t'he dit que et donava la targeta de client.
Dependent: No, deme el DNI.
Clienta: Té, agafa la targeta de client.
Dependent. No, dígame el DNI en castellano.
Clienta: En castellà no tinc perquè dir-te'l. Si no m'entens, agafa la targeta.
Dependent: ¡Parece mentira! ¿Qué le cuesta decírmelo en castellano?
Clienta: Ets tu qui m'ha d'entendre quan et parlo en català.
Dependent: ¡Esto es un ataque!
Clienta: Doncs si no m'entens, me'n vaig i no compro res.
Dependent: ¡Esto que me está haciendo es denunciable!
Clienta: Doncs ja pots denunciar-me ara mateix. Aquí et deixo el gènere perquè ja no el vull. Me'n vaig.
Dependent: ¡Ya me gustaría verla a usted en otro país. A ver cómo lo haría!
Clienta: Ja he estat en altres països i m'he espavilat. No he fet com fas tu aquí, convençut que això és la 'Madre Patria' i que els catalans hem de passar per l'adreçador.

Aleshores, l'encarregada, que havia estat tota l'estona al costat del dependent, va dir al xicot "Déjalo ya" i la clienta se'n va anar. Aquesta discriminació, arribats aquí, pot semblar que té dos únics protagonistes, l'agressor i la víctima, però no és així. L'actor principal, evidentment, és el dependent, que menysprea el país que l'acull fins al punt de creure que els clients de l'establiment on treballa tenen l'obligació de ser bilingües per tal que ell pugui continuar essent monolingüe, i, en aquest sentit, fixem-nos que responia tot el que la clienta li deia en català. És a dir, que l'entenia perfectament. Era, per tant, una qüestió ideològica. Però hi ha dos protagonistes més: l'encarregada de la botiga i Clarel.

És cert que la senyora Solà, conscient dels seus drets com a catalana i com a consumidora, es va mantenir ferma i no va claudicar davant la discriminació soferta, però l'encarregada de la botiga i l'empresa Clarel són igualment responsables de la discriminació. La primera, per permetre-la, ja que va callar tota l'estona, tot i estar obligada per principi a reprovar el dependent i a demanar excuses a la senyora Solà. Estaven discriminant una clienta per raons d'origen davant dels seus ulls i ella no deia res. No deia res! Això és preocupant, perquè la passivitat davant de tota agressió, sigui de la naturalesa que sigui, indica complicitat, i encara més si, com era el cas, el testimoni té un càrrec superior al de l'agressor. Només al final, quan la clienta ja se n'anava, es va dignar dir al dependent: "Déjalo ya". La gran paradoxa, és que a la part exterior del vidre de l'establiment es pot llegir en català: "Bellesa, parafarmàcia, mascotes...", "Recarrega aquí el teu mòbil", "Utilitza la teva

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/158778.html

Copyright 2024 Cugat.cat

targeta" i, a la porta, "Ens alegrem de veure't". En llegir aquest rètol, atesos els fets, és lícit preguntar-se: M'esteu dient que us alegreu de veure'm, si no sóc català?

Finalment, com dic, el quart protagonista és Clarel. Clarel, pel sol fet de contractar personal que no parla català (n'hi hauria prou per veure-ho en l'entrevista de selecció prèvia), està violant la llei. La Llei de Política Lingüística de la Generalitat, en l'apartat d'Atenció al Públic, diu el següent: "Les empreses i els establiments dedicats a la venda de productes o a la prestació de serveis que desenvolupen llur activitat a Catalunya han d'estar en condicions de poder atendre els consumidors quan s'expressin en qualsevol de les llengües oficials a Catalunya". L'agressor, per tant, va ser el dependent, però el responsable subsidiari és Clarel. Si Clarel pensa com aquest dependent, que ho digui obertament i caldrà actuar en conseqüència. Si no és així, si considera inadmissible que una clienta sigui discriminada per un dependent, li ha de demanar disculpes i prendre mesures contra l'individu en qüestió perquè lesiona greument la seva imatge d'empresa. Val a dir, tanmateix, que la cadena Clarel forma part del grup de supermercats DIA, que és el grup ultranacionalista espanyol que l'any 2004 va denunciar per terrorisme el nen de catorze anys Èric Bertran, de Lloret de Mar, perquè li havia enviat un correu demanant-li que, si us plau, etiquetessin els seus productes en català. Som al 2022. Veurem què responen DIA i la seva filial Clarel a la senyora Solà. El silenci, repetim-ho, indica aquiescència i complicitat.

VÍCTOR ALEXANDRE és escriptor i periodista

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/158778.html

Copyright 2024 Cugat.cat